

Kakor starci, ki si žele smrti, da bi jih rešila, a vendar le ne pride, je tudi Koprivar tožil: »Niti pravica me ne mara, da bi mi naložila kaznen ter tako utolažila pekočo vest in me rešila neznosnih muk« . . .

Hodil je dalj časa k očetom frančiškanom. Polagoma so ga umirili. Pridno je poslej nadaljeval študije. Zgled je bil vsem v vsem. Kot edinec je podedoval bogato očetovo premoženje, ki je pa vse razdelil med uboge. Ko je dovršil šole, je stopil v stan, v katerem je največ lahko pomagati bednemu človeštvu!

* * *

Ko sem dokončaval te spomine, se je zgodilo, česar sem se najbolj bal: Časopisi so prinesli med brzojavkami pretužno vest: Ravnatelj Jožef Hubad je umrl. — — — — —

Utrnila se je torej mila moja zvezda . . . več ni med živimi mojega vzornika, zaprl je za vedno trudne svoje oči . . . O-o-o! . . .

Pretrsla mi je ta vest mozeg in kosti. Moja duša je zaplakala in ni jenjala žalovati . . .

Žalostno so peli v mestu zvonovi. Ljudje so obstajali sredi trga in se izpraševali in si govorili:

»Umril je.«

»Kdo?«

»Junak ljubezni.«

»Gospod ravnatelj Jožef Hubad?«

»Da; dal je življenje za svojega bližnjega.«

»Slava njegovemu spominu!«

»Slava!«

Cvetka.

Cvetica mala bila si
v domači zasajena vrt,
med vsemi najbolj zala ti
zemlje še krasila si prt.

Si pila smrtno čašo zla,
ko zgodnja prišla je jesen,
brez krasa v logu zdaj bila
ovita v plašček si leden.

Življenje naše tako je,
podobno cvetki v logu tam
človeku, ki do ciljev spè,
pusti pa pot svoj nekončan.

Fr. Ser. Bogdanov.

